

Három szonett a krumplilevesről

1.

Most, hogy szonetteket kezdtem írni, „tűzhely
mellől költögető háziasszony”, én,
a krumplilevesről is írhatnék egy-két
szonettet akár, arról, hogy mit művel

a krumpli a vízben a fazék fenekén.
Megesszük majd ebédre, sok-sok bűvel-
bájjal, kanállal és villával, nem túvel,
ahogy a rím kívánná; a tetején

két-három babérlevél úszik majd, de csak
ha úgy főzöm, ahogy otthon tanultam,
s nem ahogy hallottam a Bakonyban. Leccsap

rám a ménkű, nem vicc, leccsap valóban,
tradíciótipró, különönc szakácsnőre,
ki beírja levesét a szonettbe!

2.

Az az eset a krumplileves-recepttel
úgy volt, hogy egyszer valaki más kedve
miatt üdültünk fent a Bakonyban; rendre
tálaltak napi háromszor, nemegyszer

csak kettőnknek. Megérdeklődtem volt, ugyan
hogyan készíti a szakácsnő levesét,
mire ő készségesen mindent elmesélt:
Vegeta kell bele, azt mondta. „Hogyan!” -

hüledeztem aztán, később a fiamnak,
„hogyan kerül a zágrábi Vegeta a
Bakonyba! (hát nem volt Trianon?!); s mi jónak

bizonyul e recept majd, megette a
fene a tradíciót meg a Trianont,
egy egészségesebb főzt most törvényt bont!

3.

Még egy verset a krumplilevesről, legyen
trilógia! Kinek lánya, kinek fia,
nekem szonettem meg levesem, e helyen
elmondom még, mi történt, az eset mi a

babérlevéllel: egyszer rég a tengeren,
főztünk volna krumplilevest, mi hiányzott
hozzá, csak a babérlevél volt. Ily helyen
nem vesz az ember egy dobozzal, ki látott

még olyat, aztán cipelni haza buszon!
Majd láttuk, naponta számos babérbokor
mellett járunk el. Letéptünk volna buzgón

pár levelet, de hagytuk, nőjön a csokor
bokor dicső dísznek császárok fejére,
s már nem is gondoltunk többé az ebédre.